

Arrest

nr. 123 019 van 24 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 29 november 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN WEYENBERGE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 13 november 2012 een asielaanvraag in.

1.2. Uit het Eurodac-systeem blijkt dat verzoekster reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Spanje. Op 7 januari 2013 werd een terugnameverzoek gericht tot de Spaanse autoriteiten op basis van artikel 16.1.e. van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend. Op 9 januari 2013 werd dit terugname verzoek door de Spaanse autoriteiten ingewilligd.

1.3. Verzoekster diende op 12 maart 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf ex artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Bij beslissing van 29 maart 2013 werd die aanvraag onontvankelijk verklaard omwille van het niet voldaan zijn van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde.

1.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 21 november 2013 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 29 november 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker onder een bijlage 13quinqües. Dit bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker bij aangetekende zending van 2 december 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten [I.T.] [...] en van nationaliteit te zijn : Nigeria

het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 21 november 2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.7. Verzoekster diende op 9 januari 2014 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van burger van de Europese unie of voor een identiteitskaart voor vreemdelingen, in de hoedanigheid van familielid van een Zwitsers onderdaan. Verzoekster werd op 9 januari 2014 eveneens in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt op dat verzoekster geen belang meer heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing aangezien omdat het bevel om het grondgebied vermeldt dat verzoekster zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. In dit geval beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid. De verwerende partij voegt hieraan toe dat verzoekster niet betwist dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

2.2. De Raad wijst erop dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet slechts voor de Raad gebracht kunnen worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling

of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Ter terechtzitting werd vastgesteld dat verzoekster op 9 januari 2014 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van burger van de Europese unie of voor een identiteitskaart voor vreemdelingen, in de hoedanigheid van familielid van een Zwitsers onderdaan indiende en zij op 9 januari 2014 eveneens in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie dat geldig is tot 9 juli 2014. Er blijkt dan ook niet dat de eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dat voorafging aan de afgifte van een tijdelijke verblijfstitel verzoekster *in casu* nog tot voordeel kan strekken. De afgifte van deze verblijfstitel impliceert immers de opheffing van voormeld bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster kan immers niet gelijktijdig onderworpen zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten en rechtsgeldig in het bezit zijn van een verblijfstitel (cf. RvS 30 september 2009, nr. 196.530). Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoekster nog tot voordeel kan strekken. Verzoekende partij ter terechtzitting hierover ondervraagd, bevestigt niet langer over het wettelijk vereiste belang te beschikken. Zij toont dan ook niet aan dat zij een belang heeft bij de nietigverklaring van deze beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER